«ΙΕΡΕΣ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ» Πολιτιστική εκδήλωσις ή προάγγελος της Πανθρησκείας; (Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου π. Γεωργίου, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Date : 11 Μαΐου, 2006

Η ανακοίνωσις για τις «Ιερές Μουσικές της Ολυμπιάδας» (Εφημ. «Καθημερινή» 19-6-2003) φαίνεται να δικαιώνη την ανησυχία πολλών ότι η Πολιτιστική Ολυμπιάδα και οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα χρησιμοποιηθούν και για την προώθησι των σχεδίων της Νέας Εποχής, και μάλιστα για την προβολή της Πανθρησκείας.
Παρόμοιες εκδηλώσεις πληροφορούμεθα ότι έγιναν και στους προηγουμένους Ολυμπιακούς Αγώνες που διωργανώθηκαν στο Σίδνεϋ και στην Ατλάντα. Είναι γνωστό ότι η πανανθρώπινη ενότης, όπως την οραματίζονται οι νεοεποχίτες, δεν μπορεί να πραγματοποιηθή χωρίς την θρησκευτική ενότητα. Η δε θρησκευτική ενότης προϋποθέτει την συγκρητιστική ανάμιξη όλων των θρησκειών σε μία πανθρησκεία.
Η «ιέρεια» και «προφήτις» της Νέας Εποχής, η Alice Bailey, έγραφε: «Ανατέλει η ημέρα κατά την οποία όλαι αι θρησκείαι θα θεωρούνται ως προερχόμεναι από μίαν μεγάλην πνευματικήν πηγήν· όλαι θα θεωρούνται ότι αποτελούν εν τώ συνόλω των την ενιαίαν ρίζαν, από την οποίαν είναι αναπόφευκτον να προβάλη η καθολική Παγκόσμιος θρησκεία. Δεν θα υπάρχουν τότε ούτε χριστιανοί ούτε ειδωλολάτραι, ούτε Ιουδαίοι ούτε εθνικοί, αλλ' απλώς και μόνον ένα μέγα σώμα πιστών, που θα προέρχονται από όλας τας τρεχούσας θρησκείας. Ούτοι θα αποδέχονται τας ιδίας αληθείας, όχι ως θεολογικάς αντιλήψεις, αλλ' ως ουσιώδεις διά την πνευματικήν ζωήν. Θα ίστανται όλοι ηνωμένοι επάνω εις το ίδιον βάθρον της αδελφότητος και των ανθρωπίνων σχέσεων... Μία τοιαύτη Παγκόσμιος θρησκεία δεν αποτελεί νωχελή ονειροπόλησιν, αλλά κάτι το οποίον σήμερον προσλαμβάνει μορφήν σαφή» (βλ. Τα προβλήματα της ανθρωπότητος, σελ. 206).
Σ' αυτές τις κατευθύνσεις κινείται και ο διεθνής τεκτονισμός, που δέχεται τον Κύριο Ιησού Χριστό, όπως όλους τους ιδρυτάς θρησκειών, ως ένα από τους μύστας.
Οι διαθρησκειακές συναντήσεις, συμπόσια, συνέδρια, και μάλιστα αυτά που συνοδεύονται από κάποιες συμπροσευχές ή συμβολικές τελετουργίες (Ασσίζη), καλλιεργούν την ιδέα της πανθρησκείας.
Γνωρίζω, βέβαια, ότι όποιος τολμήσει να διαφωνή με αυτές τις εκδηλώσεις, κινδυνεύει να χαρακτηρισθή «δημοκρατικώτατα» ως φανατικός, φονταμενταλιστής, ταλιμπάν της Ορθοδοξίας. Αλλά, επειδή η Πίστις μας είναι ό,τι πολυτιμώτερο έχουμε στή ζωή μας, δεν θα φοβηθούμε και δεν θα σιωπήσουμε. Άλλωστε και διανοούμενοι

που δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν φονταμενταλισταί, διαφωνούν με αυτές. Αξιόλογη κριτική των διαθρησκειακών εκδηλώσεων άσκησε ο καθηγητής Χρήστος Γιανναράς σε επιφυλλίδα του στην «Καθημερινή» (25-5-2003) με τίτλο: «Εις ολιγωρίαν ιερών και οσίων».

Οι οργανωταί των «Ιερών Μουσικών» μας καθησυχάζουν ότι οι εκδηλώσεις δεν θα έχουν θρησκευτικό χαρακτήρα. Αλλά τότε, γιατί χαρακτηρίζονται ως «ιερές μουσικές»; Η έννοια του ιερού δεν χαρακτηρίζει θρησκευτικές αξίες; Και γιατί ομιλούν περί «τελετουργιών»; Γιατί τα περισσότερα συγκροτήματα προέρχονται από τον χώρο των διαφόρων θρησκειών;

Οι «Μαΐστορες της Ψαλτικής Τέχνης» θα τραγουδήσουν ή θα ψάλουν; Οι ύμνοι και οι προσευχές της λατρευούσης Εκκλησίας μπορούν να γίνουν πολιτιστική εκδήλωσις προς τέρψιν των ακροατών;

Ο αγαπητός μας και διακεκριμένος Υπουργός Πολιτισμού δηλώνει: «Οι ‘‘Ιερές Μουσικές’’ είναι η πιό κοντινή εκδήλωση στο βασικό πολιτικό σύνθημα της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας, την αναζήτηση ενός πολιτισμού των πολιτισμών» («Καθημερινή» 19-6-2003).

Θα ήθελα να ερωτήσω: Μήπως η επίκλησις του «πολιτισμού των πολιτισμών» εμπεριέχει την έννοια της θρησκείας των θρησκειών; Γράφει η ανακοίνωσις: «Ο κύκλος θα κορυφωθεί στην κοιτίδα των Ολυμπιακών Αγώνων, στο αρχαίο στάδιο της Ολυμπίας (13/7), με την μεγαλοπρεπή εκδήλωση «Τελετουργίες του κόσμου», όπου θα συμμετέχουν όλα τα συγκροτήματα, σε ένα μήνυμα συναδέλφωσης λαών, πολιτισμών και θρησκειών».

Νομίζω ότι και στην παράγραφο αυτή αποκαλύπτεται ότι η εκδήλωση αυτή, που φέρει τον τίτλο «Τελετουργίες του κόσμου» (γιατί άραγε τελετουργίες;) δεν είναι άμοιρη συγκρητιστικού χαρακτήρος. Πρόκειται εξ άλλου, κατά την ανακοίνωσι, για «μαραθώνιο συναυλιών και τελετουργιών» και για χορούς «ειρήνης και πολέμου, έκστασης και μυστικισμού». Η έκστασις και ο μυστικισμός δεν είναι επίσης φαινόμενα θρησκευτικά;

Άς μου επιτραπή η εξής ακόμη παρατήρησις. Λέγει ο κ. Υπουργός: «Δεν είναι τυχαίο. Το σύνθημα της Π.Ο. (Πολιτιστικής Ολυμπιάδος) είναι η απάντησή μας στις ποικίλες συγκρούσεις και θεωρίες που καλλιεργούνται στην εποχή μας, καθώς και στην χειρότερη εκδοχή της παγκοσμιοποίησης, ως μιά μονοδιάστατη προσέγγιση του πολιτισμού και της κοινωνίας».

Αλλά την μονοδιάστατη προσέγγισι του πολιτισμού και της κοινωνίας επιδιώκει η παγκοσμιοποίησις, διά της επικρατήσεως ενός υπερπολιτισμού και μιάς υπερθρησκείας, που καταργούν την πίστι στην μοναδικότητα της εν Χριστώ σωτηρίας. Ο σεβασμός και η αγάπη προς κάθε άνθρωπο και κάθε λαό, ανεξάρτητα από την φυλή, το χρώμα, τον πολιτισμό και την θρησκεία του, επιβάλλουν να μή σχετικοποιούμε την Αλήθεια της Εκκλησίας του Χριστού και να μή αποκρύπτουμε την μοναδικότητα του μηνύματος της Αναστάσεώς Του για τον κόσμο.

Τον προβληματισμό μου αυτόν φέρω ενώπιον της Εκκλησίας. Εάν η ανησυχία μου είναι δικαιολογημένη, νομίζω ότι ο ευσεβής λαός θα πρέπει να ενημερωθή, για να

«διακρίνη τα πνεύματα» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 10), τον πνευματικό κίνδυνο που τον απειλεί με την άμβλυνσι της πίστεώς του, ότι μόνον ο Θεάνθρωπος Χριστός και η Αγία μας Ορθόδοξος Εκκλησία αποτελούν την ασφαλή οδό σωτηρίας.
Οι Απόστολοι έτσι εκήρυξαν, οι Πατέρες έτσι εδογμάτισαν, οι Ομολογηταί έτσι ωμολόγησαν, οι πιστοί Χριστιανοί έτσι επίστευσαν. Αυτό δεν είναι μισαλλοδοξία ή φανατισμός. Είναι ταπεινή συμπόρευσις «σύν πάσι τοίς αγίοις». Είναι πιστότης στην «άπαξ παραδοθείσαν τοίς αγίοις πίστιν» (Ιούδ. 3).

Άγιον Όρος, 23 Ιουνίου 2003